

שבת, 4.10.1969

חבצלת היקרה!

שמחתי מאד לקבל ממך את המכתב. התפלאתי על ראשית מכתבך. נכון שאולי לא התייחסתי אלייך יפה ביום שבת אבל הסיבה לא הייתה משום שיחסי אלייך השתנה. הסיבה הייתה שפשוט לא היה לי מצב רוח ("לא בא לי"). בשל מה שקרה בשבת איני חושב שצריך משהו להשתנות ביחסינו.

חבל שאינך יודעת עם מי לצאת. אם הייתי בנוה מגן לא הייתי מתנגד לצאת איתך. אולם המצב כעת שונה ורצוני לדבר איתך על כך (אם לא מצאת כבר מישהו) כשאשוב הביתה. לאחר הפתיחה שהיא כעין תשובה לפתיחה שלך, אספר לך על המתרחש אצלי.

אתמול סיימנו את הסידרה הקרבית.

הסידרה נמשכה כחמישה ימים. החיים היו קשים.

אכלנו מנות קרב שלא הספיקו להשביע אותנו. היו לנו שלושה מסעות: (1) מסע אלונקות לאורך 4 קילומטר. (2) מסע מזורז (כמעט בריצה) לאורך שמונה קילומטר. (3) המסע האחרון בטירונות שנקרא מסע "אדום". הוא נמשך לאורך שלושים וחמישה קילומטר.

בערב שבין יום חמישי ליום שישי לא ישנו בכלל, כלומר היינו ערים כארבעים שעות רצופות. לאחר שסיפרתי קצת על עניינים אצלי, רצוני שתכתבי לי על המתרחש בנוה-מגן (זה מעניין אותי מאוד).

לסיום מה שלום הילדה? איך הלימודים? מסרי ד"ש למי שתראי ומקוה להתראות בעוד שבועיים.

מהידיד מיכה